

tro, at denne Ændring vil have nogen særdeles stor finansiel Betydning. Jeg tror, det kun vil komme til at gælde for enkelte Arbejdere eller Grupper af Arbejdere, og at, som den ærede Ordfører (Kofoed) nævnede, den 35 pCts Begrænsning vil hindre, at der kommer alt for urimelige Forhold ud af det.

Jeg vender saa tilbage til Gruppe I, hvor man har foreslaaet, at de Personer, der har Ansættelse som Funktionærer i Statens Anstalter, saaledes som Sindssygehospitaler, Straffeanstalter o. s. v., skal have et Dyrtidstillæg, som ellers var dem forment gennem en almindelig Bestemmelse i Lovforslaget. Da Billighed taler derfor, er jeg gaaet med dertil, og heller ikke der tror jeg, at Udgiften vil være af nogen særdeles stor Betydning for Statskassen. Jeg anslaaer den til ca. 100 000 Kr., uden at jeg indestaar for, at det er rigtigt; men jeg maa mene, at naar vi her er inde paa en Lovgivning paa 90—100 Mill. Kr., har 100 000 Kr. jo ikke meget at sige.

Dette er de Ændringsforslag, som jeg finder nogen Grund til at sige noget om. Et enkelt endnu skal jeg senere komme til. Jeg vil kun udtale, at det glæder mig meget, at Udvalget har tiltraadt den Betragtning, jeg har gjort gældende, at det var unyttigt, for ikke at sige umuligt at fastsætte ganske bestemte Grænser for, hvad der skulde regnes med, hvad der var kaldt den faste Pengeløn i Forslaget om Løntillæg. Man har været tilfreds med de Oplysninger, jeg gav i Udvalget, om, hvorledes Ministeriet har tænkt sig at ville fortolke denne Bestemmelse; men jeg tror ikke, det vilde være nyttigt, om jeg nu i det høje Ting gav en Redegørelse for, hvorledes Tanken er, fordi dette ogsaa vilde føre ind paa Enkeltheder, som det er vanskeligt at udtrykke sig bestemt om her i det høje Ting. Spørgsmaalet maa ordnes paa den Maade, at Finansministeriet lægger almindelige Principper til Grund, at der gøres Indstilling fra den Administration, som har det sikreste og bedste Kendskab til Tjenestemændenes Stilling, og at saa Finansministeriet ud fra de almindelige Principper træffer Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes i det enkelte Tilfælde eller i Grupper af Tilfælde.

Der er dernæst til begge Forslagene foreslaaet en Bestemmelse om, at Fristen for Udbetalingen af Løntillæget og Dyrtidstillæget ændres saaledes, at Løntillæget skal udbetales 1. November i

Stedet for 1. Oktober, og at Dyrtidstillæget først kommer til Udbetaling den 1. December i Stedet for 15. November. Jeg kan beklage, at dette er sket; jeg er overbevist om, at der for Tjenestemændene ved denne Udsættelse voldes adskillige Ulemper, og netop denne Følelse af, i hvor høj Grad Tjenestemændene trænger til den Hjælp, som her ydes, har jo været til Grund liggende for begge Lovforslagenes Fremsættelse. Men det er jo i dette Øjeblik end ikke muligt at sige, hvornaar disse to Lovforslag kan være vedtagne af den høje Rigsdag, og heller ikke, hvornaar de endeligt er stadfæstede af Hans Majestæt Kongen, saaledes at det er klart for alle, at der ikke kan være Tale om at udbetale Løntillæget 1. Oktober; og da har jeg ment — og Udvalget har i saa Henseende været enig med mig —, at det var rimeligt at tage Tidspunktet 1. November, saaledes at Løntillæget fulgte med Lønnen. Det vil for alle Administrationsgrene være det heldigste og det hensigtsmæssigste; og — det vil jeg blot indskyde — det vil heller ikke være muligt for Finansministeriet at give en almindelig Ordre til, at dette Løntillæg skal medregnes i Lønudbetalingen, før Loven er vedtaget og stadfæstet. Hvad derimod Dyrtidstillæget angaar, maa jeg mene, at det vel ikke er urimeligt, at dette udskydes til den 1. December. Jeg tror, at dette Supplement til Dyrtidstillæget vil komme de paagældende til gode paa rette Maade, naar det kun udbetales inden Jul, og der vilde være en vis Urimelighed i, at man lod Udbetalingsdagene ligge alt for nær ved hinanden.

Udvalgets Behandling fører med sig, at Udgiften bliver større. Selv om der paa nogle ganske enkelte Punkter maaske kan være en lille Formindskelse af Udgiften, vil dog det almindelige være dette, at Udgiften bliver større, end den var foreslaaet fra Regeringens Side. Det drejer sig om et Par Millioner mere, og det er naturligvis ikke uden Betænkelighed fra min Side, at jeg gaar med dertil. Den ærede Ordfører og det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har nævnt, at jeg i Udvalget har givet Oplysning om, at Dækning paatænkte tilvejebragt dels gennem de Forhøjelser af Takster, som min Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, allerede har foreslaaet for det høje Ting, dels igennem Skattelovforslag, der vil blive fremsat i Oktober. Men jeg maa dog hævde, at ved dette, at Folketinget nu fører Udgiften imod, hvad der var foreslaaet fra